

Rom upprättar synen – nummer fjorton

Återspeglingar av Kristus och formandet av vilddjurets avbild: en profetisk parallell i de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-09-02

Den profetiska linje som identifierar när Förenta staterna formar en avbild åt och av vilddjuret inträffar när protestantismens horn formar Kristi avbild. Denna formning identifieras uttryckligen i Daniels tionde kapitel, när Daniel skådar den kausativa spegeln ”marah”, syn. Daniel representerar dem som skådar Kristus, och därigenom återspeglar de Kristi karaktär. De etthundrafyrtiofyra tusen, som representeras av Daniel i kapitel tio, formar Kristi avbild inom sig endast när de skådar hans karaktär. Genom att skåda blir de förvandlade.

Vilddjurets bild återspeglar vilddjuret, och upprättandet av vilddjurets bild är den stora prövningen för Guds folk, genom vilken deras eviga bestämmelse skall avgöras. När de protestantiska kyrkorna tar kontroll över Förenta staternas regering, kommer de att ha upprättat en avbild av det kyrko-statliga system som utmärker den kontrollstruktur vilken den påvliga makten använde innan det politiska stödet drogs undan. Under samma tidsperiod kommer Kristi avbild att frambringas i hans sista tidens folk. Ändå fanns det sådana som var med Daniel men inte såg synen, ty de flydde undan synen. De bestod inte provet vid upprättandet av vilddjurets bild, eftersom de vägrade att låta Kristi avbild formas inom dem under prövningstiden.

Den andliga principen om återspeglning fullbordas genom att se in i en spegel som representerar Kristus, och eftersom ”marah”-synen är en kausativ syn, frambringar bilden av Kristus i spegeln bilden av Kristus i mänskligheten. En bokstavlig spegel återkastar bilden av den människa som ser in i spegeln, men den andliga tillämpningen av principen är förbunden med variabler som hör samman med spegeln. De som endast är en ”ordets hörare och inte dess görare”, ”betraktar sig själv och går sin väg och glömmer genast hurdan han var.” De ser in i spegeln och ser endast mänskligheten.

Den andra klassen, som ”inte är en glömsk hörare utan en ordets görare”, ser Guds lag; de ser Kristus i spegeln. Verket består i att förstå att reflektionsprincipen har en ”naturlig” verklighet och en andlig verklighet. Daniel illustrerar dem som gjorde ”verket”, ty i kapitel nio och tio illustrerar han det verk som frambringar den andliga reflektionsprincipen.

Vid den tiden sörjde jag, Daniel, under tre fulla veckor. Jag åt inget läckerhetsbröd, och varken kött eller vin kom i min mun, inte heller smorde jag mig alls, förrän tre hela veckor hade gått till ända. Daniel 10:1, 2.

Gabriel hade gett Daniel en partiell uttydning av synen i kapitel åtta, men Daniel hade inte förstått allt.

Och jag, Daniel, var kraftlös och låg sjuk i några dagar; därefter stod jag upp och utförde kungens tjänst. Och jag var bestört över synen, men ingen förstod den. Daniel 8:27.

Syster White upplyser oss om att Daniel sökte förstå tolkningen av budskapet i Daniels åttonde kapitel, vilket Gabriel hade framfört till Daniel i kapitel nio.

”Med en ny och djupare allvarskänsla fortsatte Miller att granska profetierna; hela nätter såväl som dagar ägnades åt studiet av det som nu framstod som av så häpnadsväckande betydelse och allt uppslukande intresse. I Daniels åttonde kapitel kunde han inte finna någon ledtråd till utgångspunkten för de 2300 dagarna; ängeln Gabriel, fastän befalld att få Daniel att förstå synen, gav honom endast en partiell förklaring. När den fruktansvärda förföljelse som skulle drabba församlingen uppenbarades för profetens blick, sviktade hans kroppsliga krafter. Han kunde inte uthärda mer, och ängeln lämnade honom för en tid. Daniel ”svimmade och var sjuk i några dagar”. ”Och jag var bestört över synen”, säger han, ”men ingen förstod den.”

”Dock hade Gud befallt sin budbärare: ’Gör denna man förståndig i fråga om synen.’ Det uppdraget måste fullgöras. I lydnad mot det återvände ängeln någon tid därefter till Daniel och sade: ’Jag har nu gått ut för att ge dig insikt och förstånd;’ ’förstå därför ordet och ge akt på synen.’ Daniel 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27. Det fanns en viktig punkt i synen i kapitel 8 som hade lämnats oförklarad, nämligen den som rörde tiden — perioden om de 2300 dagarna; därför uppehåller sig ängeln, när han återupptar sin förklaring, främst vid ämnet tid.” Den stora striden, 325.

I kapitel tio får vi veta att Daniel hade förståelse av ”synen” och ”saken”, men Daniel ville ha mer ljus; därför föresatte han sig i sitt hjärta att vinna denna förståelse, och han fastade i tjugo dagar. Därigenom representerar han dem i de sista dagarna som förstår den andliga principen om återspeglning, vilken förebildas genom den naturliga principen om återspeglning. Denna förståelse åskådliggörs genom deras gärningar, och deras gärningar representeras av Daniel såsom ett sökande efter en riktig förståelse av Guds profetiska ord. Den uppenbara kontrasten till dem som flydde från synen är att de inte sökte en riktig förståelse av Guds profetiska ord.

Sanningen i Guds profetiska ord, vilken Daniel framställs som hungrande efter att förstå, är de sista dagarnas ljus, ty Daniel är en förebild för de etthundrafyrtiofyra tusen. Daniel representerar därför en klass som söker att förstå ljuset i Guds profetiska ord, vilket framställs som det slutliga provet innan nådatiden avslutas. I detta avseende är det Jesu Kristi uppenbarelse som blir avtäckt strax innan nådatiden avslutas, men det är också det prov som framställs som odjurets bilds upprättande.

Bildandet av vilddjurets bild identifierar direkt den process genom vilken vilddjurets bild utvecklas. Denna verklighet kan inte rätteligen fastställas utan att man först identifierar prövningens primära föremål, vilddjuret. Det är vilddjuret som fastställer och visar hur bilden formas.

”Men vad är ’vilddjurets bild’? Och hur skall den bli till? Bilden görs av vilddjuret med de två hornen och är en bild åt vilddjuret. Den kallas också en bild av vilddjuret. För att få veta hurdan bilden är och hur den skall bli till måste vi därför studera kännetecknen hos själva vilddjuret — påvedömet.

”När den tidiga kyrkan blev fördärvad genom att avvika från evangeliets enkelhet och anta hedniska riter och sedvänjor, förlorade hon Guds Ande och kraft; och för att kunna behärska folkets samveten sökte hon stöd hos den världsliga makten. Resultatet blev påvedömet, en kyrka som behärskade statens makt och använde den för att främja sina egna syften, särskilt för att bestraffa ’kätter’. För att Förenta staterna skall kunna upprätta en avbild åt vilddjuret, måste den religiösa makten i sådan grad behärska den civila regeringen att också statens myndighet kommer att användas av kyrkan för att fullfölja sina egna syften.” Den stora striden, 443.

För att ”få veta hurdan bilden är och hur den skall formas måste vi studera själva vilddjurets kännetecken — påvedömet.” Det är vilddjuret som upprättar den syn som är de sista dagarnas prövning och som fullbordas strax innan nådatiden avslutas. Daniel förstod synen och saken.

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev ett budskap uppenbarat för Daniel, som kallades Belteshassar; och budskapet var sant, men den fastställda tiden var lång; och han förstod budskapet och hade insikt i synen. Daniel 10:1.

Synen är ”mareh”-synen om de två tusen tre hundra åren. ”Tingen” är det hebreiska ordet ”dabar”, som betyder ”ord”. Samma ord (”dabar”) som i vers ett översätts med ”ting” översätts i kapitel nio, vers tjugotre, med ”sak”.

Ja, medan jag ännu talade i bön, kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen vid början, flygande med stor hastighet, och rörde vid mig vid tiden för aftonoffret. Och han undervisade mig och talade med mig och sade: O Daniel, nu har jag gått ut för att ge dig insikt och förstånd. När du började dina böner utgick ordet, och jag har kommit för att förkunna det för dig; ty du är högt älskad. Förstå därför ordet och ge akt på synen. Daniel 9:21–23.

Gabriel kommer till Daniel som svar på Daniels bön, vilken är förknippad med den upplysning Daniel hade fått när han hade förstått att han befann sig i en fångenskap som representerades av skingringen i Tredje Moseboken 26.

I hans regerings första år förstod jag, Daniel, av böckerna antalet av de år om vilka Herrens ord hade kommit till profeten Jeremia, att han skulle fullborda sjuttio år över Jerusalems ödeläggelser. Daniel 9:2.

Den fångenskap som identifierades av Jeremia ledde Daniel till den fångenskap om de ”sju tiderna” som nedtecknades av Mose, vilken var både en ”ed” och en ”förbannelse”.

Ja, hela Israel har överträtt din lag genom att vika av, så att de inte lyssnade till din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, och eden som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, därför att vi har syndat mot honom. Och han har stadfäst sina ord, som han talade mot oss och mot våra domare som dömde oss, genom att låta en stor olycka komma över oss; ty under hela himlen har intet skett sådant som det som har skett med Jerusalem. Såsom det är skrivet i Mose lag har all denna olycka kommit över oss; ändå bad vi inte inför Herren, vår Gud, att vi måtte vända om från våra missgärningar och förstå din sanning. Daniel 9:11–13.

Utifrån Jeremias och Moses två vittnen förstod Daniel att den ödeläggelse som hade kommit över Jerusalem var "förbannelsen" "från Mose" som hade "utgjutits över" det forntida Israel. Syster White hänvisar till Jeremias vittnesbörd som "vittnesbörden till församlingen", och i detta avseende identifierar det Jeremia som de sista dagarnas profetians ande, ty "vittnesbörden till församlingen" i de sista dagarna är just detta. Jeremia representerar profetians ande och Mose representerar Bibeln.

Daniel representerar dem i de sista dagarna som genom de två vittnena förstår att de har blivit kringsspridda, och som genom Bibeln och Profetians ande förstår att de har blivit uppväckta, liksom Daniel till insikten att han (de) hade varit i fångenskap och att fångenskapen var framställd i Guds profetiska ord.

Guds folk i den sista tiden delar de tio jungfrurnas erfarenhet.

"Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 illustrerar också adventfolkets erfarenhet." Den stora striden, s. 393.

Dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna representerar samma uppvaknande hos Daniel i det nionde kapitlet. Med stöd av de två helgade vittnena insåg Daniel att hela hans liv var en uppfyllelse av en bestämd profetia i Guds ord. Denna profetia ledde Daniel till det botemedel som behövdes för att han skulle vara beredd på det som skulle hända honom i det allra nästa kapitlet. På samma sätt måste även milleriterna, när de uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna, väckas till insikt om att den första besvikelsen och fördröjningen hade fått dem att somna. Alla profeterna representerar den yttersta tiden.

Daniels uppvaknande och milleriternas uppvaknande är två vittnen om de etthundrafyrtiofyrtusens uppvaknande i de sista dagarna.

"Jesus och hela den himmelska härskaran såg med medkänsla och kärlek på dem som med ljuv förväntan hade längtat efter att få se honom som deras själar älskade. Änglar svävade omkring dem för att uppehålla dem i deras prövnings stund. De som hade försummat att ta emot det himmelska budskapet lämnades i mörker, och Guds vrede upptändes mot dem, eftersom de inte ville ta emot det ljus som han hade sänt dem från himlen. Dessa trofasta, besvikna människor, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. Åter fördes de till sina biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand togs bort från siffrorna, och misstaget förklarades. De såg att de profetiska tidsperioderna nådde fram till 1844 och att samma bevis som de hade lagt fram för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades 1843, visade att de skulle upphöra 1844. Ljus från Guds ord lyste över deras ställning, och de upptäckte en dröjsmålstid — 'Om den [synen] dröjer, så vänta på den.' I sin kärlek till Kristi omedelbara ankomst hade de förbisett synens dröjsmål, vilket var avsett att uppenbara de verkligt väntande. Åter hade de en bestämd tidpunkt. Ändå såg jag att många av dem inte kunde höja sig över sin svåra besvikelse till att äga den grad av iver och kraft som hade utmärkt deras tro år 1843." Early Writings, 236.

I uppfyllelse av liknelsen hade milleriterna "förbisett synens dröjsmål", men de blev "åter" "ledda till sina Biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand avlägsnades från

siffrorna, och misstaget förklarades.” Daniel leddes till Bibeln, och ”Herrens hand” avlägsnades från ”de profetiska tidsperioderna”; och när Daniel såsom en som gjorde, inte endast en hörare, genom verksam tro bevisade att han förstod Jeremias och Moses budskap genom att fullgöra de anvisningar som givits i Tredje Mosebok tjugosex, liksom botemedlet mot och lösningen på tillståndet av Guds folks förskingring, då gavs ”förklaringen” åt Daniel.

När de etthundrafyrtiofyra tusen fullgör liknelsens dröjsmålstid i dess slutliga och mest fullkomliga uppfyllelse i de sista dagarna, kommer de att göra det under en tidsperiod då ”odjurets bilds upprättande” är deras stora prövning.

Vi kommer att fortsätta dessa tankegångar i nästa artikel.

”När frukten är mogen, sätter han genast in skäran, ty skördetiden är inne.’ Kristus väntar med innerlig längtan på uppenbarelsen av sig själv i sin församling. När Kristi karaktär fullkomligt har återgivits i hans folk, då skall han komma för att göra anspråk på dem som sina egna.” Christ’s Object Lessons 69.

”Det är mörkret av missuppfattning om Gud som höljer världen. Människor förlorar kunskapen om hans karaktär. Den har blivit missförstådd och feltolkad. Vid denna tid skall ett budskap från Gud förkunnas, ett budskap som är upplysande i sitt inflytande och frälsande i sin kraft. Hans karaktär skall göras känd. In i världens mörker skall ljuset av hans härlighet lysa, ljuset av hans godhet, barmhärtighet och sanning.

”Detta är det verk som tecknas av profeten Jesaja i orden: ’O Jerusalem, du som bär fram glädjebud, höj din röst med kraft; höj den, frukta inte; säg till Juda städer: Se er Gud! Se, Herren Gud skall komma med stark hand, och hans arm skall härska för honom; se, hans lön är med honom, och hans verk går framför honom.’ Jesaja 40:9, 10.

”De som väntar på Brudgummens ankomst skall säga till folket: ’Se er Gud.’ De sista strålarna av barmhärtighetens ljus, det sista barmhärtighetens budskap som skall ges till världen, är en uppenbarelse av Hans kärleksfulla karaktär. Guds barn skall uppenbara Hans härlighet. I sitt eget liv och sin egen karaktär skall de visa vad Guds nåd har gjort för dem.” Christ’s Object Lessons, 415.